

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobců: **B. A. I.**, nar., **R. I.**, nar., **nezl. S. A. I.**, nar., **nezl. M. A. I.**, nar., **nezl. M. M. I.**, nar. a **nezl. Z. I.**, nar., všichni státní příslušnost A., t.č. pobytem, zast. Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti dvěma rozhodnutím žalované ze dne 29.06.2016, č. j. KRPB-156041-10/ČJ-2016-060022-50A a KRPB-156042-10/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobcové se domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2016, č. j. KRPB-156041-10/ČJ-2016-060022-50A a KRPB-156042-10/ČJ-2016-060022-50A (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž bylo rozhodnuto o zajištění žalobců 1 a 2 ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 29.6.2016 do 29.7.2016, a to za účelem jejich předání do příslušného členského státu

Evropské unie (dále jen „EU“) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem 3. země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ust. § 129 odst. 1 a 3 o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitého právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Dne 29.6.2016 byli při pobytové kontrole v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin ve stanici Břeclav zadrženi žalobcové 1 a 2 se svými 4 dětmi, když cestovali ve směru z Vídně do Berlína. Na výzvu Policie ČR nepředložili žádný cestovní doklad, vízum či povolení, které by je opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byli jmenovaní uvedeného dne dle ust. § 27 odst. 1 písm. d/ zák. č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, zajištění a eskortování na policejní stanici za účelem provedení dalšího šetření. Zde bylo provedeno porovnání daktyloskopických otisků prstů v systému EURODAC, kdy otisky prstů se shodují ID a HU

Při stanovení doby zajištění správní orgán zohlednil zejména lhůty, kterými jsou dle uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a rady členské státy vázány při žádostech o předání na území žádaného státu. Jedná se o lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Stanovená doba zajištění v daném případě 31 dnů, je v souladu s čl. 28 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU č. 604/2013 a zák. č. 326/1999 Sb.). Lhůta k zajištění se počítá podle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. od okamžiku omezení osobní svobody, tj. v daném případě od 29.6.2016, kdy byli jmenovaní zajištěni. Na počátku této lhůty dojde k předložení žádosti Bulharsku či Maďarsku o převzetí cizince, a to má lhůtu 2 týdnů, aby se k řízení vyjádřilo. V případě, že nebude do dvou týdnů odpověď poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. Správní orgán je přesvědčen, že stanovená doba zajištění je plně v souladu se shora uvedeným nařízením a směřuje k realizaci předání.

V rámci správního řízení o povinnosti opustit území ČR byli s žalobci 1 a 2 za přítomnosti tlumočníka z jazyka paštu sepsány protokoly o výsledku, dle něhož shora jmenovaní uvedli, že se jmenují A. B. I., pochází z A. a I. R., rovněž pocházející z A., uvedli, že jsou manželé, Afghánistán opustili spolu se svými 4 dětmi, a to I. A. S., I. A. M., I. M. M. a I. Z. Uvedli, že asi před 5 měsíci opustili Afghánistán, protože tam žili ve strachu o život. Žalobce 1 měl obchod se smíšeným zbožím, který živil celou rodinu. Jakmile byli pryč vládní vojáci, přišli talibanci a vzali všechno zboží z obchodu a po žalobci 1 chtěli, aby se připojil k Talibanu, jinak budou muset platit měsíčně Talibanu. Protože peníze pro Taliban neměli, museli odejít z Afghánistánu. Cestovali přes Irán, Turecko, Bulharsko, Srbsko, Maďarsko až do Rakouska. Cestu zařizoval žalobce 1. Za cestu museli zaplatit převaděčům. Po cestě nějakou dobu strávili v táborech pro uprchlíky v Bulharsku a Maďarsku, kde jim vzali otisky prstů a sepsali nějaké dokumenty, kterým nerozuměli. Po opuštění tábora v Maďarsku jeli do

Rakouska, kde žalobce 1 pro všechny koupil lístky do Německa. Nasedli do vlaku ve Vídni směrem do Německa, ve kterém je potom kontrolovala policie a vyvedla z vlaku a řekli jim, že jsou v České republice. Mysleli si však, že vlak z Vídne jede přímo do Německa. Do České republiky vůbec nechtěli. Jejich cílem je Německo, kde chtějí požádat o azyl. Neví, jestli jsou evidováni v Bulharsku nebo Maďarsku jako žadatelé o azyl. Podepsali tam nějaké protokoly a vzali jim otisky prstů. V České republice zůstat nechtějí, nechtějí ani do Maďarska nebo do Bulharska. Chtějí co nejdříve pokračovat v cestě do Německa, které je po celou dobu jejich cílem. Nemají cestovní pas, nemají vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území ČR, svého neoprávněného pobytu jsou si vědomi. Pokud jde o cestu, uváděli, že nejprve se za pomoci převaděčů dostali z Afghánistánu do Iránu, potom přes Írán k tureckým hranicím. Tato cesta trvala asi 10 dnů. Potom přešli hory a dostali se do Turecka. V Istanbulu byli asi 2 měsíce. Z Turecka pak přešli přes les hranice do Bulharska. Tam byli asi 20 dnů schováni u převaděče, který je doprovázel celou cestu. Poté se autem zase s převaděčem dostali k hranicím se Srbskem, kde byli chyceni bulharskou policií. Na policejní stanici jim vzali otisky prstů a odvezli je do tábora pro uprchlíky. V tomto táboře v Bulharsku byli asi 25 dnů. Potom s rodinou opustili tábor a cestovali zase s převaděčem k hranicím se Srbskem, které překročili opět přes les. V Srbsku se přihlásili u humanitární organizace. Tam dostali jídlo a nějaké věci na oblečení. Přespali v parku a jeli autobusem k hranicím s Maďarskem, kde byl další tábor se stany pro uprchlíky. Tento tábor byl u plotu s maďarskou hranicí. Tam strávili 17 dní. Po Srbsko potřebovali převaděče, potom už šli „na vlastní pěst“. Z tábora po uvedených 17 dnech odešli a šli k hranici s Maďarskem. Na hranici je maďarská policie zaregistrovala, vzali jim otisky prstů a pustili do Maďarska. Jednu noc strávili na policii a druhý den je s dalšími uprchlíky převezli do tábora poblíž hranice s Rakouskem. V táboře v Maďarsku byli 2-3 dny. Jelikož je jejich cílem Německo, z tábora odešli a šli na vlakové nádraží, odkud jeli vlakem do Vídne. Ve Vídni si pak koupili lístky do Německa. Nasedli do vlaku, mysleli si, že jedou přímo do Německa a že je kontroluje rakouská policie. Do ČR vůbec jet nechtěli, jejich cílem je Německo. Neví, zda jsou evidováni v Bulharsku nebo Maďarsku jako žadatelé o azyl. Žalobcové nemají dostatek finančních prostředků na zajištění své obživy a v ČR nikoho neznají, kdo by jim finančně vypomohl. Žalovaná tedy shrnula, že žalobcové vstoupili na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu, platného víza či platného povolení k pobytu. Tímto porušili povinnost stanovenou v ust. § 103 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná se ve svém rozhodnutí zabývala dále existencí případných překážek předání žalobců do příslušného státu EU. V této souvislosti konstatovala, že žalobcové nemají na území ČR žádné příbuzné. ČR nebyla cílem jejich cesty, ale pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Německa. Žalobcové budou předáni do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Určení toho, o kterou zemi se jedná, bude výsledkem dublinského řízení, které povede jako příslušný správní orgán Ministerstvo vnitra. Z dosud shromážděných podkladů řízení vyplývá, že by touto zemí mělo být Bulharsko nebo Maďarsko. Žalovaná uvedla, že ji nejsou známy žádné překážky, které by předání do Bulharska či Maďarska bránily. Uvedené státy jsou bezpečné země, které dodržují právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s nimi zahájeno řízení o předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013. Přitom ani žalobcové nevyjádřili obavu z návratu do Bulharska či Maďarska, chtějí se však dostat do Německa.

Žalovaná dále poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobců, neboť tito se za účelem dosažení svého cíle nezdráhali vstoupit na území EU nelegálně a konstantně porušovat právní předpisy jak evropského tak

vnitrostátního práva. Z dřívějších jednání žalobců je patrné, že nebudou dobrovolně respektovat případné rozhodnutí o jejich přemístění. V rámci výslechu v průběhu řízení o uložení povinnosti opustit území žalobcové zřetelně vyjádřili svůj záměr odcestovat z ČR a pokračovat v cestě do Německa s tím, že do Bulharska či Maďarska se vrátit nechtějí. Rovněž pak nelze ponechat bez povšimnutí, že Maďarsko i Bulharsko, které s ČR přímo nesousedí a žalobcové jakožto nelegální migranti nejsou oprávněni do těchto států samostatně vycestovat, neboť tím by porušili právní předpisy transitzních zemí. S ohledem na nedostatek finančních prostředků nejsou schopni využít letecké dopravy a ani nejsou schopni zajistit si na území ČR stálé ubytování. Ze všech těchto skutečností žalovaná dovodila, že v případě žalobců vážné nebezpečí útěku reálně hrozí.

Žalovaná zkoumala také možnosti uložení mírnějších opatření, konkrétně, zda by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b zák. č. 326/1999 Sb. Po zhodnocení popsání skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že v daném případě uložit zvláštní opatření v souladu s § 123b zák. č. 326/1999 Sb. nelze, neboť cizinci mají v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, Německa, což je doloženo jízdenkou zakoupenou do Berlína a také jejich vyjádřením, že v ČR zůstat nechtějí a že jejich cílem je Německo, kde chtějí požádat o azyl.

V rámci rozhodování o zajištění za účelem předání žalobců se správní orgán rovněž zabýval tím, zda-li je předání potenciálně možné a zda-li nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života jmenovaných. Jmenovaní do protokolu o výslechu účastníka řízení mimo jiné uvedli, že v ČR nemají žádné rodinné vazby a že ČR byla pouze průjezdní zemí. Na území České republiky přicestovali manželé se 4 dětmi. S ohledem na shora uvedené dle správního orgánu nebude jejich zajištěním a předáním dle mezinárodní smlouvy do státu, kde je se jmenovanými vedeno řízení o azylu, nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života, když rodina zůstane spolu. Co se týče zařízení, ve kterém jsou žalovaní s dětmi umístěni, než budou navraceni či předáni do jiného státu podle příslušné mezinárodní smlouvy, tak toto je dostatečně přizpůsobeno i pro pobyt rodin s nezletilými dětmi. Žalovanému je z jeho úřední činnosti, jak uvedl, známo, že rodiny bývají v zařízení ubytovány v samostatném pokoji s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Děti mohou i se svými rodiči uvnitř budovy navštěvovat dětské centrum, případně využít ve venkovních prostorách areálu dětské hřiště, kde jsou umístěny skluzavky, prolézačky, houpačky a pískoviště. K dispozici jsou i služby psychologa a pedagoga volnočasových aktivit. Rodičům i jejich dětem jsou dále běžně k dispozici cizojazyčná knihovna, čajovna, tělocvična a výtvarná dílna. Žalobcové nemají, jak bylo zjištěno, v ČR žádné rodinné vazby ani zde nemají žádné přátele. Nedisponují žádnými finančními prostředky potřebnými k ubytování, zajištění stravy a hygienických potřeb. Bez povolení k pobytu a zdravotního pojištění pak je vyloučeno, aby si finanční prostředky na svoji obživu legálně obstarali. Žalovaná má tedy za to, že umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců nebude nikterak nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života.

Při stanovení délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt stanovených v ČR čl. 28 nařízení Dublin III, jakož i z kvalifikovaného odhadu založeného na předchozích zkušenostech s přemísťováním cizinců v jiných řízeních. Přitom má žalovaná zato, že stanovená doba 30 dnů je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III. Žaloba

Žalobcové mají zato, že žalovaná vydáním rozhodnutí o zajištění porušila následující ustanovení právního řádu ČR.

A – čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení samostatně a ve spojení s § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správní řád

B – čl. 3 odst. 2 a čl. 28 Dublinského nařízení zákon ve spojení s § 129 zákona o pobytu cizinců a § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

K žalobnímu bodu ad A uvedli, že mají zato, že žalovaný dostatečně individuálně nezjistil a neposoudil okolnosti jejich případu ve vazbě na úvahu, zda zajištění představuje přiměřený zásah do základních práv žalobců.

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí: „Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření“.

Dle mínění žalobců je nepochybné, že při rozhodování o zajištění žalobců bylo povinností žalovaného jednak posoudit přiměřenost ukládaného opatření ve vztahu k možnému zásahu do základních práv žalobců a tuto úvahu provést při zohlednění individuálních okolností případu žalobců. Stejný závěr by ostatně plynul i ze zásad, jimiž se řídí správní řízení (např. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a § 3 správního řádu).

Žalovaná v napadeném rozhodnutí posuzovala přiměřenost zajištění pouze a výlučně ve vztahu k možnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobců. Vůbec se však nezabývala otázkou přiměřenosti zásahu do jiných potencionálně dotčených základních práv žalobců, kromě práva na svobodu pohybu, zejména také do práva na lidskou důstojnost (čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tento nedostatek se pak projevil i v tom, že žalovaná nedostatečně zjišťovala v tomto ohledu relevantní skutkový stav. Žalovaná tak především nezjistila (nebo to přinejmenším v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla) zásadní skutkovou okolnost, že žalobce 3, nezletilý chlapec trpí závažnými zdravotními problémy, resp. je zdravotně postižen. Žalobce 3 trpí jednak závažnými ortopedickými potížemi, které způsobují, že se nemůže běžným způsobem pohybovat (nezvládá běžnou chůzi). Dále je žalobce stížen i duševní poruchou a je zásadním způsobem opožděn v duševním vývoji. Tuto skutečnost, která podle mínění žalobců musela být žalované zjevná již v okamžiku vydání napadených rozhodnutí, žalovaná nijak blíže nezjišťovala (např. posouzením závažnosti zdravotního postižení žalobce 3).

V důsledku tohoto nedostatečného zjištění skutkového stavu je pak nepřezkoumatelná i úvaha žalované o přiměřenosti zajištění žalobců. V napadených rozhodnutích vůbec neposuzovala, zda zajištění rodičů žalobce 3 (v jehož důsledku je fakticky v umístěn i zdravotně postižený žalobce 3), nedojde k nepřiměřenému zásahu do základních práv žalobce 3. Žalovaná se tak především nezabývala otázkou, zda je zařízení pro zajištění cizinců dostatečně uzpůsobeno pro osobu se zdravotním postižením odpovídajícím zdravotnímu postižení žalobce 3 a zda je v jeho nejlepším zájmu (ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte), aby jeho rodiče byli zajištěni v ZZC (a on pak byl spolu s nimi do tohoto zařízení umístěn). Povinnost tuto okolnost v případě žalobců zjišťovat a posuzovat v napadených rozhodnutích o jejich zajištění za účelem předání podle Dublinského nařízení

pak lze specificky dovodit nejen z čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, ale i s ohledem na čl. 21 a čl. 22 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu („Přijímací směrnice“). Z těchto ustanovení se mj. podává, že do kategorie zranitelných osob v rámci řízení o mezinárodní ochraně náleží i osoby se zdravotním postižením, a také povinnost členských států povinnost zajistit zvláštní potřeby těchto osob ve všech fázích azylového řízení.

Lze tak uzavřít, že úvaha žalobce, zda je zajištění žalobců přiměřené, neobstojí jednak z důvodů nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jednak s ohledem na nedostatečné odůvodnění napadených rozhodnutí. Tím je založena i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

Ad B nedostatečné posouzení možností naplnění účelu zajištění, tj. realizovatelnosti předání žalobců do jiného členského státu EU. Dle žalobce žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do jiného členského státu EU ve lhůtách stanovených Dublinskými nařízeními je reálný. Hodnocení realizovatelnosti předání žalobců se věnuje žalovaná na str. 5 uvedených rozhodnutí.

Žalovaná uzavřela, že Maďarsko a Bulharsko jsou bezpečné země a předání žalobců do těchto zemí je tak uskutečnitelné. Z napadeného rozhodnutí však není vůbec zjevné, na základě jakých důkazů a myšlenkových úvah žalovaná k tomuto závěru dospěla. Taková hodnocení nelze považovat za dostatečná ve smyslu požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu.

Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je předání vyloučeno mj. také tehdy, existují-li „závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, která s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení“.

Řádné provedení úvahy o realizovatelnosti předání by mělo zahrnovat především posouzení všech okolností, které správnímu orgánu jsou známy z jeho úřední činnosti (popř. jsou snadno zjistitelné v čase dostupném pro vydání rozhodnutí o zajištění), a které by byly relevantní z hlediska úvahy, zda v případě Bulharska či Maďarska neexistují překážky předání žalobců podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobci jsou přesvědčeni, že zde existují přinejmenším závažné důvody pochybovat o tom, zda azylové systémy Maďarska a Bulharska nevykazují nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tyto důvody žalobci stručně shrnují dále. Tyto důvody musely být žalované alespoň částečně známy z jeho úřední činnosti a měly být tedy konkrétně posouzeny v rámci jeho úvahy o realizovatelnosti předání žalobců do Bulharska nebo do Maďarska. Opačný postup žalované byl v rozporu s § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

a/ Okolnosti významné pro úvahu, zda je předání do Bulharska přípustné ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Žalobcové uvádějí, že v poslední době jsou správními soudy (zejména Krajským soudem v Praze) opakovaně rušena rozhodnutí MV ČR OAMP ohledně předání osob do Bulharska právě s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Ačkoliv tyto rozsudky rušily uvedená rozhodnutí o předání do Bulharska zejména s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně existence systematických nedostatků v azylovém právu a praxi Bulharska ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházely z úvahy, že dostupné podklady přinejmenším zakládají výraznou pochybnost o možnosti předání žadatelů o azyl do Bulharska, zvláště těch patřících do skupin zranitelných osob.

Dokladem o systematických nedostacích azylového systému v Bulharsku pak mohou být např. zprávy UNHCR z r. 2014 nebo zpráva organizace ECRE/ELENA, která kromě toho, že poukazuje na konkrétní nedostatky v azylovém systému Bulharska, také obsahuje odkazy na judikaturu správních soudů jiných států EU, které nepovažovaly předání do Bulharska za slučitelné s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Pokud jde o zranitelné skupiny žadatelů o azyl, mezi které patří i žalobci, coby rodina s nezletilým dítětem a dvěma staršími členy, v Bulharsku nedochází k řádné identifikaci specifických potřeb zranitelných skupin tak, jak požaduje Příjímací směrnice, a např. potřeba rodin s dětmi či osob potýkajících se s psychickými problémy nejsou vůbec zohledněny. Absence jakékoliv identifikace a zohlednění potřeb zranitelných žadatelů o azyl, potvrdil hned v několika případech vnitrostátní soud v Belgii.

Pokud tedy žalovaná v napadených rozhodnutích bez dalšího uzavřela, že Bulharsko je „bezpečná země“, která „dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků“, je tento závěr nejen zcela nezdůvodněn, ale prima facie se jeví (ve vztahu k žalobcům, tj. rodině s nezletilými dětmi a zdravotně postiženým dítětem, tedy skupině vysoce zranitelných žadatelů o azyl) nesprávnou.

b/ Okolnosti významné pro úvahu, zda je předání do Maďarska přípustné ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Žalované měly být z úřední povinnosti známy minimálně dvě okolnosti, s nimiž se měla v rámci své úvahy o uskutečnitelnosti předání žalobců do Maďarska zabývat.

1/ v poslední době Maďarsko odmítá jakákoliv převzetí podle Dublinského nařízení, což se projevuje tím, že všechny osoby zajištěné za účelem předání do Maďarska, jsou po krátké době propuštěny ze zajištění (v tomto případě zejména ze). Tato okolnost jednak měla a mohla být žalované známa z jeho úřední činnosti a jednak měla a mohla být žalovanou rychle a neformálně ověřena u MV OAMP.

2/ i u maďarského azylového systému existují závažné důvody se domnívat, že jsou dány překážky pro předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Je tomu tak především z toho důvodu, že Maďarsko považuje Srbsko za třetí bezpečnou zemi a vrací žadatele o azyl, kteří přišli ze Srbska, do této země, bez meritorního přezkoumání jejich žádosti o azyl.

S účinností od 1.8.2015 vydala vláda maďarské republiky Nařízení č. 191/2015 (VII. 21), kterým se stanoví seznam bezpečných zemí původu a bezpečných třetích zemí. Podle čl. 2 tohoto nařízení se za bezpečnou zemi považují kromě Turecka všechny země usilující o vstup do Evropské unie mající postavení kandidátských zemí. Těmito jsou v současné době Albánie, Makedonie a právě Srbsko. Podle čl. 38 odst. 1 procedurální směrnice lze za třetí bezpečnou zemi považovat pouze stát, ve kterém mimo jiné je dodržována zásada nenavracení

v souladu s Ženevskou úmluvou, existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě uznání za uprchlíka obdržet ochranu v souladu s Ženevskou úmluvou. Uvedené požadavky však Srbsko nesplňuje.

V r. 2012 přitom vydalo UNHCR zprávu pojednávající o situaci žadatelů o azyl a držitelů mezinárodní ochrany v Srbsku. V této zprávě UNHCR poukazuje na to, že od dubna 2008 do srpna 2012 nebyl žádné osobě přiznán status uprchlíka, což silně naznačuje, že srbský azylový systém není uzpůsoben poskytovat ochranu těm, kteří ji potřebují. Kromě toho Srbsko dle UNHCR není schopno poskytnout dostatečnou garanci nenavrácení. UNHCR proto doporučila, aby Srbsko nebylo považováno za třetí bezpečnou zemi a aby se státy zdržely navrácení žadatelů do Srbska na tomto základě. V současné době nepovažuje Srbsko za třetí bezpečnou zemi kromě Maďarska žádný z členských států EU. Maďarská právní úprava již v minulosti považovala Srbsko za třetí bezpečnou zemi, přičemž tato regulace byla ze strany UNHCR kritizována a státům participujícím na dublinském systému bylo doporučeno zdržet se dublinského transferu žadatelů do Maďarska, pokud do jeho území vstoupili právě ze Srbska. V květnu 2016 vydalo UNHCR novou zprávu o situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kde uvádí, že setrvává na svém postoji ohledně nedostatků srbského azylového systému vyjádřeném ve zprávě z r. 2012 s tím, že žadatelé by neměli být vráceni do Srbska.

Žalobcové jsou riziku vrácení do Srbska vystaveni, protože na území Maďarska přišli právě ze Srbska.

Žalovaná v rozporu se svými zákonnými povinnostmi, jak tyto byly zdůrazněny zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010-150, neprovedla řádnou úvahu stran realizovatelnosti předání žalobců do Bulharska a Maďarska, resp. tuto úvahu řádně nezodůvodnil v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Také z tohoto důvodu jsou napadena rozhodnutí nepřezkoumatelná a nezákonná a žalobcové navrhovali proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterými obě napadená rozhodnutí ze dne 29.6.2016 zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

Dále žalobcové žádali, aby soud závázal žalovanou k povinnosti nahradit žalobcům náklady řízení, tedy náklady právního zastoupení.

IV. Vyjádření k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla následující argumentaci. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že je toho názoru, že ubytování žalobců 3, 4, 5 a 6 v Zařízení společně s jejich rodiči je pro ně tím nejlepším možným řešením a zvolený postup odpovídá nejlepšímu zájmu nezletilých žalobců, tak jak jej stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ke stejnému názoru dospěl i NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37, ve kterém konstatoval, že „[u]bytováním nezletilých dětí stěžovatelů b/ a c/, v Zařízení pro zajištění cizinců nedošlo ke zbavení jejich osobní svobody a nemohlo tak dojít k porušení čl. 5 Úmluvy. Současně nemohlo dojít ani k porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy. Jedinou alternativou vůči umístění stěžovatelů b/ a c/ v zařízení pro zajištění cizinců by bylo jejich oddělení od stěžovatele a/ (jejich otce) a jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. Žalovaná tedy v souladu s nejlepším zájmem dětí umístila všechny stěžovatele společně do Zařízení pro zajištění cizinců, která umožňuje pobyt rodiny s dětmi.

Zajištění rodičů nezletilé osoby ostatně připouští i rozsudek NSS č.j. As 103/2011-54, kterým ve své žalobě argumentují žalobci. Dále uvedeno, že v rozsudku NSS ze dne 17.7.2016, č.j. 1 Azs 39/2015-56 je uvedeno: „*K okolnostem, kdy je spolu se zajištěnými rodiči do zařízení pro zajištění cizinců umísťováno i dítě, se několikrát vyjádřil ESLP, zejm. v rozsudku ze dne 19.1.2009 ve věci Muskhadzhieva proti Belgii a v rozsudku ze dne 19.1.2012 ve věci Popov proti Francii. V obou těchto rozhodnutích, skutkově velmi podobných nyní projednávané věci, se ESLP podrobně zabýval umístěním nezletilých dětí do detenčních zařízení spolu s jejich zajištěnými rodiči. Zákonost takové situace soud a priori nevyloučil, avšak přípustnost takového opatření odvozoval mimo jiné od podmínek panujících v zařízení pro zajištění pro pobyt nezletilých dětí. V rámci přezkumu vhodnosti zařízení pro tam umístěné nezletilé dítě ESLP dospěl k závěru, že je třeba posoudit, zda jde o zařízení obývané primárně dospělými osobami a jestli je v něm silně patrná přítomnost policie. Pozornost věnoval také celkové atmosféře v zařízení (hřiště, dětem přizpůsobené prostory...) a zda v něm probíhají aktivity, které děti zaměstnávají*“.

Žalovaná má zato, že umístění nezletilých žalobců v Zařízení není v rozporu s jejich nejlepším zájmem. Jejich ponechání mimo zařízení by bylo s ohledem na jejich věk, v případě žalobce 3 na jeho namítané zdravotní a duševní postižení, a skutečnost, že se na území ČR nenachází žádný jejich příbuzný ani jiná osoba, která by se o ně mohla vhodným způsobem postarat, zcela nemožné. V zařízení jsou zajištěným a umístěným klientům poskytovány s ohledem na jejich specifické potřeby a požadavky sociální a psychologické služby, častokrát za pomoci úzké spolupráce psychologa a sociálního pracovníka. Poskytování sociálních služeb je zaměřeno zejména na zranitelné skupiny osob, tedy i na osoby se zdravotním postižením či duševní poruchou, a to jak v rovině zprostředkovatelné, tak i diagnostické, informační a poradenské, aby byl zajištěn efektivní a humánní způsob podpory takového klienta a jeho rozvoj a podporována schopnost jeho adaptace na nároky a podmínky situace a prostředí. To se týká i poskytovaných psychologických služeb. Zajištěným a umístěným osobám je v Zařízení k dispozici i lékařská služba, každá taková osoba prochází při nástupu do zařízení vstupní lékařskou prohlídkou. V případě ubytování klientů vyžadujících zvýšenou péči jsou tak reflektovány jejich nároky na bydlení i co do specifika poskytovaných služeb a to zcela v souladu se Směrnicí Rady 2003/9/EC.

Samo zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezletilých dětí. Žalovanému správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že jsou rodiny pobývající v zařízení ubytovány v samostatném pokoji s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Pokoje si umístění mají uklízet sami, sami si tedy vytváření nejužší prostředí, ve kterém dočasně žijí. Pokud si pokoj neuklízí, provede základní úklid (vytření podlahy) úklidová služba. Úklidová služba uklízí společně prostory a sociální zařízení. Umístění mají možnost volného pohybu, včetně vymezených venkovních prostor denně do 23.00 h., kdy se hlavní vchod budovy uzavírá. I v noční době se mohou volně pohybovat po celé budově. Rodiny mají možnost vzájemně se navštěvovat, děti si mohou společně hrát. Děti mohou i se svými rodiči uvnitř budovy navštěvovat dětské centrum, mohou případně využít ve venkovních prostorách areálu dětské hřiště, kde jsou pro využití menších dětí umístěny skluzavky, prolézačky, houpačky a pískoviště. K dispozici jsou i služby pedagoga, volnočasových aktivit. Rodičům i jejich dětem jsou dále běžně k dispozici cizojazyčná knihovna, čajovna, tělocvična a výtvarná dílna. Žalobci jsou ubytováni v části zařízení, které je určeno pouze pro rodiny, případně samostatné ženy. A jsou tedy odděleni od části zařízení, ve které pobývají samostatní muži. Policie ČR provádí ostrahu pouze vně Zařízení.

Žalovaná pak uvedla, že je třeba říci, že jsou to především rodiče, kteří by v prvním řadě měli dbát na nejlepší zájem svých nezletilých dětí. Byli to však právě žalobcové 1 a 2, kteří své nezletilé děti svým jednáním vystavili této nelehké životní situaci, ve které se nyní nachází. Místo toho, aby vyčkali do konce azylového řízení v pobytovém středisku v Bulharsku či Maďarské republice, kde jim již žádné pronásledování jistě nehrozilo, tak pokračovali i za pomoci převaděčů dále ve své nelegální cestě do Německa. Přitom muselo být žalobcům 1 a 2 zřejmé, že sebe i své děti tímto jednáním vystavují riziku možných sankcí, které při jejich odhalení příslušné orgány vůči nim uplatní. Žalobcové 1 a 2 podnikli se svými nezletilými dětmi cestu z Afghánistánu, během níž, jak sami uvedli ve svých vyjádřeních před žalovanou, putovali častokrát pěšky, mezi územím Íránu a Turecka dokonce přes náročný horský terén, a to i bez ohledu na, jimi v žalobě proklamované zdravotní postižení žalobce 3, přičemž má být nyní toto postižení dle jejich názoru na závadu jeho umístění do Zařízení.

Ke druhé žalobní námitce žalovaná uvedla.

1/ Odkázala na vyjádření Krajského soudu Brno v jeho rozsudku ze dne 7.6.2016, č.j. 33 A 65/2016-50, a to: „Pokud pak žalobci namítali, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně reflektovala možnou existenci systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Krajský soud považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III v konečném důsledku předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU, (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-6). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z něhož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány, rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li a priori zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo je nedovolený, či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských zemích EU splňuje všechny na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení“.

2/ Dále odkázala žalovaná i na názor Krajského soudu v Brně prezentovaný v rozsudku ze dne 12.5.2016, č.j. 32A 17/2016, a to: „Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí

zásah do jeho základních lidských práv, které by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č.j. 49Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Navíc krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu v ČR uvedený v usnesení ze dne 12.1.2016, sp. zn. III ÚS 356/15, v němž ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřípustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný (...). Polemizuje-li žalobce se závazností tohoto rozhodnutí Ústavního soudu, pak je nutné přisvědčit mu do té míry, že rozhodnutí Ústavního soudu ve formě usnesení se zpravidla nevyznačuje precedenční závazností. Soudy jimi tedy nejsou při svém rozhodování v jiných věcech vázány, resp. v případě odchýlení se od právního názoru vyjádřeného v takovém usnesení nejsou nuceny předestírat konkurující úvahy za účelem překonání právního názoru Ústavního soudu (zejména bod 89 nálezu Ústavního soudu ze dne 13.11.2007, sp. zn. IV ÚS 301/05). I usnesení Ústavního soudu však může mít v určitých případech, zejména absentuje-li jakákoli jiná relevantní judikatura, či takové judikatury je pouze pomálu, svůj kvaziprecedenční význam v tom smyslu, že určitý právní problém spočívající v postupu orgánů veřejné moci z pohledu Ústavního soudu nezasahuje do roviny ústavnosti. Takto je tomu podle názoru zdejšího soudu i v daném případě, přičemž krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že poukazem na předmětné usnesení Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 356/15 nezamýšlel vyjádřit, že by se cítil být jeho obsahem vázán v předmětné věci ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy largo sensu, avšak uvádí jej toliko pro doplnění, neboť konvenuje i názoru zdejšího krajského soudu.

Co se týče Maďarska má žalovaná za to, že osobám navraceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska, jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Tedy jim je umožněno opakovaně žádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi proveden pohovor (čl. 14 a násl. Směrnice 2013/32/EU), jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají (čl. 31 Úmluvy, čl. 32 Směrnice 2013/32/EU) a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřípustnosti (čl. 33 Směrnice 2013/32/EU) jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu (čl. 46 Směrnice 2013/32/EU), a to současně při poskytnutí právní ochrany. Dále i skutečnost, že si i národní soud vyžádal po Evropském soudním dvoru rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlési és Allampolgársági Hitaval ze dne 17.3.2016 dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře, odpovídající požadavkům demokratického právního státu.

Rovněž tak i v případě Bulharska je žalované známo, že ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost subjektům, které dohlíží nad jejich dodržováním. Bulharsko je taktéž považováno všemi státy Evropské unie za bezpečnou třetí zemi.

Navíc není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů o mezinárodní

ochranu do Maďarska či Bulharska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněno např. jednoznačně v obecných intencích v případě Řecka a v individualizované pak např. v případě Itálie.

Jak uvádí Nejvyšší správní soud: „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR (usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23.11.2011).* Žalovaná tedy využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Věcně příslušným je k vedení předmětného řízení Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, který je povinen, jak plyne z rozsudku NSS vydaným pod č.j. 1 Azs 248/2014 ze dne 25.2.2015, se v odůvodnění meritorního rozhodnutí zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný, v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaná pak uvedla, že nelze než nezmínit, že pokud by byly Bulharsko a Maďarsko považovány za země, v nichž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohly patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy Bulharsku podle těchto kvót připadla povinnost převzít 471 migrantů z Itálie a 831 migrantů z Řecka a Maďarsku 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Žalovaná má za to, že neporušila ani ust. § 68 odst. 3 správního řádu týkající se odůvodnění obou rozhodnutí a ani ust. § 50 odst. 3 správního řádu.

Dle názoru žalované napadená rozhodnutí zcela splňují požadavky kladené na jejich kvalitu shora citovanými ustanoveními správního řádu a jsou tedy dle jejího mínění jak zákonná, tak i přezkoumatelná a navrhovala, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c/, d/, odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Pokud jde o první žalobní námitku, v níž žalobce namítá, že došlo k porušení čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení samostatně a ve spojení s § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správní řád, s touto námitkou žalobců se soud nemůže ztotožnit. Žalovaná velmi pečlivě posuzovala, zda žalobcové 1 a 2 mohou být po uvedené dobu spolu se svými 4 nezletilými dětmi zajištěni a

umístění v ZZC, aktuálně zjišťovala, jaké jsou podmínky v tomto zařízení a zda-li nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobců 1, 2 a jejich dětí, a to i zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, kterou žalobcové 1, 2, tedy rodiče nezletilých dětí ani neuvedli v průběhu správního řízení, uvedli ji poprvé v soudní žalobě, a to, že žalobce č. 3 má zdravotní problémy, když se běžným způsobem nemůže pohybovat a je stížen také duševní poruchou v tom smyslu, že je opožděn v duševním vývoji.

Soud zde uvádí, že pokud jde o ZZC, je zcela evidentní, že se jedná o zařízení, které je uzpůsobeno pobytu rodin s dětmi, jsou zde vytvořeny dobré podmínky pro pobyt rodičů a dětí, jak je popisováno v rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, takže zjištěním skutečného stavu věci se podrobně žalovaná zabývala, přičemž pokud jde o zdravotní problém žalobce č. 3, to, že má netypické projevy chůze a že je opožděn v duševním vývoji, nemůže způsobit, že by po zákonem stanovenou dobu zajištění nemohl žít běžným, normálním rodinným životem v uvedeném zařízení se svými rodiči, zvláště, když žalobce č. 3 musel se žalobci 1 a 2, tedy svými rodiči, přecházet přes Írán, Turecko, horami a lesy i za pomoci převaděčů, když tedy k životu nemohl mít ani zdaleka tak „komfortní“ podmínky jako v zařízení ZZC, O tom tedy není naprosto žádných pochyb.

O tvrzení žalované o poměrech v Zařízení nemá soud důvod pochybovat. Skutkový stav byl zjištěn náležitě a rozhodnutí bylo v tomto směru i řádně odůvodněno.

Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, kdy žalobcové namítají, že došlo k porušení čl. 3 odst. 2 a čl. 28 Dublinského nařízení ve spojení s § 129 zákona o pobytu cizinců a s § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že měl při svém rozhodování k dispozici správní spis, z něhož vyšel. Obě žalobní námitky v podstatě míří k posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobců a jejich dětí, která jsou podle jejich názoru v důsledku zajištění za účelem předání do Bulharska či Maďarska dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky řízení žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Veškerá rozsáhlá argumentace žalobců je tedy vystavěna na tom, že maďarský a bulharský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, protože je zajištění žalobců za účelem jeho předání do Bulharska nebo Maďarska nezákonným.

S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy. Jedná se zejména o stanovisko, které již ve svém vyjádření citoval žalovaný z rozsudku Krajského soudu v Brně a to, že pokud žalobci namítali, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně reflektovala možnou existenci systematických nedostatků v Bulharském a Maďarském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III v konečném důsledku

předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale zároveň nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-6). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského i mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stadiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li a priori zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Krajský soud v Brně má pak také zato, že žalobci nikterak neprokázali ani existenci nedostatečných materiálních podmínek v Maďarsku či Bulharsku. Žalované je třeba dát za pravdu v tom směru, že Bulharsko i Maďarsko je na poli mezinárodního práva zavázáno k dodržování náležitých lidskoprávních standardů. Ze strany EU přitom nebylo indikováno, že by Maďarsko či Bulharsko porušovalo jeho povinnosti v souvislosti s procesem posuzování žádosti o mezinárodní ochranu a že by tedy bylo předávání žadatelů do této země vyloučeno.

K tvrzení žalobců o hrozbě deportace z Bulharska či Maďarska do Srbska, krajský soud odkazuje na nedávný rozsudek SDEU ve věci C-695/15 o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkayi Bíróság ze dne 17.3.2016, v němž bylo předmětem sporu posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle čl 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě čl. 38 či čl. 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země“.

Dle přesvědčení krajského soudu tedy nebylo žalobcům osvědčeno, že jim v důsledku aktuálního stavu bulharského azylového systému či maďarského azylového systému hrozí natolik excesivní zásah do základních lidských práv, které by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), a proto ji soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.). Žalobci nebyli v řízení úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková